

РЕШЕНИЕ

№ 6309

гр. София, 12.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 26.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **7997** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез З. И. Д., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт № Р-22221519006017-091-001 от 16.04.2020 г., издаден от В. А. В. – орган, възложил ревизията, и П. Т. П. – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1054/06.07.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място].

В жалбата са изложени подробни аргументи за незаконосъобразност на ревизионния акт, поради противоречие на правните изводи на ревизиращите органи с материалния закон и необоснованост, както и поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди се, че в хода на ревизията не е осигурено правото на защита на ревизираното лице и са нарушени принципите на служебно начало, обективност при извършване на ревизията и пълнота на доказателствата. Оспорен е изводът на органите по приходите за нереално изпълнение на процесните доставки, като се твърди, че от представените в хода на ревизионното производство писмени документи се установява по несъмнен начин, че по отношение на доставките са налице всички предпоставки за възникване и признаване право на данъчен кредит. Изложени са подробни доводи, че неоткриването на доставчика и непредставянето на изисканите от него доказателства, не представлява основание както по ЗДДС, така и съгласно правото на ЕС за отказ на данъчен кредит. Жалбоподателят се позовава на практика на Съда на ЕС, за да обоснове твърдението

си за неотносимост на наличието или липсата на доказателства за кадрови и технически потенциал на доставчика към възникването на правото на данъчен кредит на получателя. Посочва се, че ЗДДС не предвижда възможност правото на данъчен кредит да бъде обвързано с поведението на доставчика. В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Б., който моли съда да отмени обжалвания РА по аргументи, изложени в жалбата и претендира присъждане на разносните, направени по делото.

Ответникът – директор на дирекция ”ОДОП” – [населено място], чрез процесуален представител юрк. М., изразява становище за неоснователност на жалбата по аргументи, изложени в решението, потвърждаващо РА. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заплатения от жалбоподателя адвокатски хонорара.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221519006017-020-001 от 13.09.2019 г. е възложено извършване на ревизия на [фирма] за установяване на задължения за корпоративен данък по ЗКПО, за данъчен период от 20.03.2018 г. до 31.12.2018 г. и задължения за данък по ЗДДС за периодите от 13.04.2018 г. до 31.07.2019 г. Заповедта е връчена на 17.09.2019 г. по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК. ЗВР е изменена по отношение на срока за извършване на ревизията със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221519006017-020-002 от 10.12.2019 г., връчена електронно на 16.12.2019 г. Заповедите за възлагане на ревизия са издадени от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-818 от 10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221519006017-092-002 от 02.03.2020 г., връчен електронно на датата на издаване. С РД е предложено да бъде отказано право на приспадане на данъчен кредит на дружеството общо в размер на 242 173,82 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Със сбора от данъчните основи по издадените от тези доставчици фактури, общо в размер на 474 908,94 лв., е преобразуван счетоводният финансов резултат на жалбоподателя за 2018 г.

Дружеството е подало възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, депозирано в ТД на НАП С. с вх. №53-00-2820#8 от 14.04.2020 г. Ревизиращият екип е преценил възражението като частично основателно.

Ревизията е приключила с обжалвания в настоящото производство Ревизионен акт /РА/ № Р-22221519006017-091-001 от 16.04.2020 г., издаден от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и П. Т. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 17.04.2020 г.

Въз основа на подадена след издаване на ревизионния доклад коригираща справка-декларация /СД/ по ЗДДС за месец март 2020 г. от [фирма], с която е анулирано ползваното право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], с процесния РА е отказано право на приспадане в размер на 175 487,51 лв. за периодите от месец декември 2018 г. до месец юли 2019 г. по фактури, издадени от [фирма]. В резултат на направените от

жалбоподателя корекции на ползваното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 66 686,31 лв., с РА върху тази сума са определили единствено задължения за лихви в размер на 10 225,02 лв.

В частта на облагането по ЗКПО са установени задължения за корпоративен данък над декларирания в размер на 47 490,89 лв., вследствие извършено от ревизиращите органи преобразуване на счетоводния финансов резултат на жалбоподателя на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО. Счетоводният финансов резултат е увеличен с осчетоводените от дружеството разходи по счетоводна сметка 601 „Разходи за материали“, общо в размер на 474 908,94 лв., представляващи сбора от данъчните основи по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК е с вх. № 53-06-3918 от 30.04.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и с вх. №23-22-687 от 07.05.2020 г. по регистъра на дирекция ОДОП С.. С решение № 1054/06.07.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С., издадено в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК, ревизионният акт е потвърден в обжалваната част на: установените резултати по ЗДДС за ревизираните данъчни периоди от месец декември 2018 г. до месец юли 2019 г. включително, ведно със съответните лихви; установените задължения за лихви за данък върху добавената стойност за периодите от месец юни 2018 г. до месец ноември 2018 г. включително; установените задължения за корпоративен данък по ЗКПО за 2018 г., ведно с начислените лихви за забава. Решението е връчено на ревизираното дружество на 09.07.2020 г.

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни органи съобразно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 РА - В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и П. Т. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Спазена е предвидената в закона писмена форма, с предписаното в чл. 120 ДОПК съдържание. В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

От представените по делото документи се установява, че издателите на оспорения РА, както и на приложените към него РД и ЗВР, са притежавали квалифицирани електронни подписи по смисъла на чл. 16, ал. 1, т. 1 ЗЕДЕП към датата на подписването на съответните актове като електронни документи.

Органите по приходите са установили, че дейността на [фирма] през ревизираните периоди е строителство и ремонт на сгради и други довършителни работи на обекти. Дружеството е вписано е в Централния професионален регистър на строителя.

В хода на ревизията, с цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане и на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице №Р-22221519006017-040-001 от 17.09.2019 г. От [фирма] са представени документи с писмо вх. №53-00-2820 от 01.10.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С.: фактури, издадени от [фирма], Договор от 06.12.2018 г.,

приемо-предавателни протоколи, копия от преводни нареждания, хронологичен регистър и хронология на сметка 503 „Разплащателна сметка в лева“ на доставчика.

На основание чл. 45 от ДОПК ревизиращите са иницирали насрещна проверка на [фирма]. Резултатите са обективирани в Протокол за извършена насрещна проверка №П-22221419155798-141-001 от 17.01.2020 г. Установено е, че в отговор на връчено на дружеството искане за представяне на документи и писмени обяснения са представени издадени на жалбоподателя фактури, оборотна ведомост, сключен с жалбоподателя Договор от 06.12.2018 г., приемо-предавателни протоколи, фактури за доставка от чуждестранен контрагент - О. В., В., VIN GB270737691, протоколи по чл. 117 от ЗДДС за начислен данък при вътреобщностно придобиване /ВОП/, международни товарителници.

Въз основа на събраните в хода на ревията доказателства се установява следното:

I. Относно определените задължения по ЗДДС:

С РА, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, е отказано право на данъчен кредит в размер на 175 487,51 лв. за периодите от месец декември 2018 г. до месец юли 2019 г. по фактури, издадени от [фирма], с данъчна основа в общ размер от 877 437,66 лв. (описани на стр. 19 – 21 от РД).

На 06.12.2018 г. между [фирма] – продавач и [фирма] – купувач, е сключен договор, с предмет „покупка на строителни материали“. Купувачът се е задължил да заплаща стойността на доставките в срок от 30 дни от датата на издаване на съответната фактура и/или приемо-предавателен протокол. Договорено е плащането да се извършва по банкова сметка с номер [банкова сметка], при банка [фирма].

Представени са процесните фактури, описани на стр. 19 – 21 от РД, с предмет „материали“, в голяма част от които се съдържа описание фактурираните стоки по вид, количество, единична и обща стойност. В останалата част предметът на доставка е стоки по опис, като е посочен приемно-предавателен протокол, съдържащ опис на доставените материали.

Към всяка от фактурите е приложен приемно-предавателен протокол, в който е отразена датата на съставянето му и описание на доставената стока по вид, количество, единична и обща стойност. Протоколите, установяващи предаването и приемането на материалите, са подписани от представители на доставчика и на получателя. Установява се, че се касае до доставки на различни по вид строителни и ремонтни материали – мрежи за топлоизолация, строителни лепила, панели, шпакловки, гипсокартон, дюбели, пирони и др., които в протоколите са описани чрез посочване на производителя и други характеризиращи ги белези.

Представени са платежни нареждания, установяващи извършени плащания на размера на данъчните основи по процесните фактури, по банкова сметка в И. А. Б. АД, в които като основание за плащане е посочена съответната фактура, индивидуализирана с номер и дата на издаване от [фирма] и като получател е посочено същото дружество. В отговор на направено запитване от органите по приходите банката е изпратила писмо изх. №1659#2 от 10.03.2010 г., в което е посочено, че банкова сметка, с посочения в нарежданията номер, е открита на „МЕТАЛ С.“ ДЗЗД, БУЛСТАТ[ЕИК], а [фирма] не е клиент на банката.

С цел доказване на осъществени ВОП доставчикът е представил Протокол от 10.07.2019 г. за прихващане на вземанията и задълженията, подписан с О. В.. Съгласно протокола разликата между задължения по ВОП на стоки от българското дружество за сума общо в размер на 1 027 615,93 лв. и осъществена вътреобщностна

доставка /ВОД/ на стоки към английското дружество общо в размер на 960 892,09 лв., или - 66 723,84 лв., ще бъде изплатена от [фирма] „по банкова сметка или съгласно уговорка между страните в стоки“. При проверка в електронните информационни масиви на НАП е установено, че О. В. не е декларирало извършени ВОД към [фирма]. От своя страна последното не е представило сключен с чуждестранния доставчик договор или разменена с него търговска кореспонденция.

Въз основа на представената от доставчика обратна ведомост органите по приходите са установили, че дружеството няма заведена счетоводна сметка, по която да отчита разходи за основна дейност. Констатирано е, че със сключения между страните договор доставките не са конкретизирани по вид, количества и единични цени, липсват клаузи за място на доставка, проверка на качество и ред за рекламации. Въз основа на приемо-предавателните протоколи е установено, че се касае за строителни материали в големи обеми, без да има доказателства доставчикът да е разполагал със склад, в който да бъдат съхранявани. Досежно представените международни товарителници /ЧМР/ е констатирано, че са без трайно вграден номер, в клетка 16 не е посочен превозвач, нито регистрационен номер на транспортното средство, с което е извършен превозът, не е посочено място на разтоварване, нито данни за лицето, получило стоките. Доставчикът е заявил писмено, че ползва складове под наем, находящи се в [населено място], [улица] в [населено място], [улица], но не е предоставил доказателства за това.

При тези констатации ревизиращите органи са направили извод, че доколкото не са налице данни за придобиване на стоките от [фирма], не може да се приеме, че такива стоки са станали предмет на последваща реализация към жалбоподателя. Като допълнителен мотив в подкрепа на този извод са послужили данните от информационната система на НАП. Констатирано е, че [фирма] е deregистрирано на основание чл. 176 от ЗДДС, считано от 22.11.2019 г. – във връзка с данъчни нарушения и предотвратяване на данъчни измами. Дружеството е вписано в Търговския регистър с капитал 2,00 лв., а относно представляващия го – Д. Й. И., е установено, че е нает като общ работник в [фирма], ЕИК[ЕИК]. За периода на издаване на процесните фактури дружеството не е имало лица, наети на трудов договор или по извънтрудово правоотношение, няма заведени материални активи и не е осчетоводявало разходи за платен наем и консумативи за ползване на склад, офис или друг търговски обект.

В хода на ревизията жалбоподателят е представил доказателства за наличие на пет собствени транспортни средства и е заявил, че „доставките на материалите са транспортирани със служебни автомобили на дружеството по предназначение за съответните обекти“ и за тези доставки не са отчетени други разходи. Допълнително е представена справка за вложени материали и извършени строително-монтажни работи по обекти и възложители, както и пътни листове за движение на моторните превозни средства /МПС/ за периодите от месец май до месец декември 2018 г.

Ревизиращият екип е преценил, че посредством представените от задълженото лице и от доставчика документи не се установява реално извършване на доставки с предмет фактурираните строителни материали. Посочено е, че на задълженото лице е указано да представи справка за стоков поток, от която да се установи какви строителни материали са закупени и съответно в обектите на кои клиенти са вложени, но такава не е представена.

В подкрепа на извода за недоказаност на спорните доставки ревизиращите са

се позовавали и на липсата на клаузи в сключения между страните договор, с които да се уреждат съществените договорни елементи, например цени на материалите, изисквания за качество, място на товарене и разтоварване, как ще се транспортират и за чия сметка, предвиждат ли се специални правила по отношение на носене на риска от погиване. Посочено е, че бездействието на ревизираното лице и отсъствието на интерес към договаряне на условия, които да гарантират правата му предполага, че му е било известно или няма как да не му е било известно, че участва в сделки с измамна цел. Органите по приходите са взели предвид и обстоятелството, че по време на ревизията на жалбоподателя е указано да представи информация по какви критерии е избрал спорния доставчик, същият разполагал ли е с функциониращ офис, склад или друг търговски обект и извършвал ли е сделки с такъв вид стоки. Такава информация не е дадена от ревизираното лице и същото не е посочило по какви критерии е избрало за доставчик дружество, вписано в Търговския регистър три месеца преди сключване на договора за доставка и с капитал в размер на 2,00 лв.

В обобщение на горното органите по приходите са приели, че на жалбоподателя не се следва право на приспадане ----на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], тъй като няма доказателства за реалност на сделките. Съответно за признаване на правото на приспадане не са налице предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6, ал. 1 от ЗДДС.

След анализ на приетите по делото доказателства и установените въз основа на тях факти, настоящият съдебен състав формира следните правни изводи по отношение на установените задължения по ЗДДС:

За законосъобразното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит по облагаема доставка на стоки, съобразно чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 6, ал. 1 от ЗДДС, е необходимо по категоричен начин да се докаже, че фактурираните от доставчика стоки са реално предадени и получени от получателя по доставката. Съгласно чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност, доставка на стоки означава прехвърлянето на правото за разпореждане с материална вещь като собственик. Следователно правото на данъчен кредит няма да възникне, а в случай, че се упражни, то ще е незаконосъобразно, ако се установи единствено, че доставката на стоки е договорена, съответно фактурирана, тъй като ЗДДС свързва това материално право с реалното получаване на стоките, а не само с постигнатото съгласие между страните по доставката. Предвидените в Директива 2006/112 и в националния закон материалноправни условия за упражняване правото на приспадане данъчен кредит са следните: - доставчикът, както и получателят, да са данъчно задължени лица (действащи в това си качество); - получените стоки или услуги (по облагаема доставка) да са използвани от получателя за нуждите на собствените му облагаеми сделки; - получателят да притежава фактура, удостоверяваща действителното извършване на доставката, която съдържа данните, уредени в чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО. Данъчнозадълженото лице, което се позовава на правото на приспадане на данъчен кредит, следва да установи реалното осъществяване на доставките и

използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност съгласно правилата за доказване по чл. 154, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с § 2 ДР ДОПК.

В хода на ревизията от оспорващия и от доставчика са представени както доказателства за наличие на облигационни между страните по доставката, така и доказателства за прехвърляне собствеността върху фактурираните стоки – подписани между страните приемно-предавателни протоколи. Предметът на доставката е подробно и конкретно индивидуализиран в протоколите, чрез описание на стоките по вид, количество и стойност. Ревизиращите органи са установили, че процесните фактури са включени в дневника за продажби на доставчика в съответния данъчен период. Представени са доказателства за плащане на данъчната основа по фактурите, които опровергават твърдението на органите по приходите, че плащане по доставките не е извършено.

Изпълнено е и изискването на чл. 71, ал. 1 от ЗДДС за законосъобразно упражняване на правото на данъчен кредит, тъй като процесните фактури са съставени в съответствие с изискванията на чл. 114 от ЗДДС, като фактурираният предмет е точно индивидуализиран, чрез конкретното описание на стоките или чрез препращане към приложени приемно-предавателни протоколи. В случая ревизиращите органи не са оспорили действителното получаване на стоки от вида на процесните от жалбоподателя, а са приели, че такива не са доставени действително от [фирма]. Не е спорно и обстоятелството, че получените стоки са вложени в облагаемата дейност на жалбоподателя. В тази връзка ответният орган е посочил в решение № 1054/06.07.2020 г., че не оспорва извършените от ревизирувания субект последващи доставки на СМР, но е заявил, че липсват доказателства за отразяване в счетоводството на дружеството на влягането на строителни материали по обекти и видове и не е предоставена изисканата от ревизиращите справка за това. Непредставянето на посоченото счетоводно отразяване на вложените материали по обекти обаче не може да обоснове извод, че получените по доставките стоки не са вложени в последващи доставки, тъй като не е налице императивно нормативно изискване за наличие на такава счетоводна отчетност.

Изводът за нереално изпълнение на процесните доставки на стоки е мотивиран от компетентните органи по приходите с недоказаност на техническата и материална обезпеченост на доставчика, както и поради липсата на категорични доказателства за произхода на стоките. Тези обстоятелства обаче не представляват основание за отказ на право на данъчен кредит. При тълкуването на разпоредбите на Директива 2006/112/ЕО Съдът на ЕС многократно е подчертавал, че не се допуска национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае на данъчно задълженото лице право да приспадне данъчен кредит за получените стоки или предоставените му услуги, поради това, че издателят на фактурите или някой от неговите доставчици са извършили нарушения, липсва материална и персонална обезпеченост на доставчика или негов подизпълнител, без да се доказва въз основа на обективни данни, че това право е упражнено с измамна цел или с цел злоупотреба /решения на СЕС по дела С - 80/11 и С- 142-11, С-

324/11 и С - 18/13/. В разглеждания случай, във връзка с процесните доставки са представени както процесните фактури, така и доказателства за преминаване на собствеността върху стоките от доставчика към получателя. Същевременно органите по приходите не са събрали доказателства, че процесните доставки са изпълнени от друг доставчик или че жалбоподателят разполага с данни за евентуални нарушения или измама от страна на издателя на фактурите. Не е спорно, че стоките, предмет на процесните фактури, са свързани с облагаемата дейност на дружеството, поради което следва да се приеме, че сключеният между получателя и доставчика договор, издадените фактури, отговарящи на изискванията на чл. 114 ЗДДС и подписаните протоколи доказват по несъмнен начин реалното изпълнение на доставките.

По гореизложените мотиви оспореният ревизионен акт следва да бъде отменен, поради противоречието му с материалния закон, в обжалваната част, с която е отказано право на данъчен кредит в размер на 175 487,51 лв. за периодите от месец декември 2018 г. до месец юли 2019 г. по фактури, издадени от [фирма] и са начислени лихви в размер на 17089,16 лв.

С РА законосъобразно са определени задължения за лихви в размер на 10 225,02 лв. върху сумата от 66 686,31 лв., представляваща ползвано право на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], впоследствие анулирано от жалбоподателя чрез подадена коригираща СД по ЗДДС за месец март 2020 г. Лихвите са изчислени от датите, на които дружеството неправомерно е упражнило право на приспадане на данъчен кредит до датата на подаване на коригиращата СД, както следва: 1 851,25 лв. за месец юни 2018 г., 1 139,87 лв. за месец юли 2018 г., 2 328,52 лв. за месец август 2018 г., 471,10 лв. за месец септември 2018 г., 1 402,27 лв. за месец октомври 2018 г. и 2 932,01 лв. за месец ноември 2018 г. Жалбоподателят не е оспорил с конкретни аргументи така определеното задължение, не е представил доказателства за неправилното му изчисляване, както и за плащане на начислените лихви.

II. Определени задължения по ЗКПО:

За ревизираната 2018 г. дружеството е подало Годишна данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО, с която са декларирани счетоводен и данъчен финансови резултати – печалба, в размер на 109 380,45 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 10 938,05 лв.

Установено е, че за периода жалбоподателят е осчетоводил разходи по сметка 601 „Разходи за материали“, общо в размер на 474 908,94 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], описани на стр. 5 от РД. Със сбора от данъчните основи по тези фактури ревизиращите органи са преобразували счетоводния финансов резултат на задълженото лице на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО във връзка с чл. 10, ал. 1 от ЗКПО. Органите по приходите са приели, че в случая са издадени първични счетоводни документи, но те не отразяват вярно стопанските операции. В съответствие с това е направен извод, че обективираният с тях разходи не могат да се считат за документално обосновани. Вследствие увеличението на счетоводния финансов резултат със сума в размер на 474 908,94 лв. е установена данъчна печалба, възлизаща на 584 289,39 лв. при декларирана

от дружеството данъчна печалба в размер на 109 380,45 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 58 428,94 лв. при деклариран от дружеството корпоративен данък в размер на 10 938,05 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, т. 2 от ЗКПО не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Съобразно чл. 10, ал. 1 от ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. От приетите по делото доказателства се установи по несъмнен начин, че с подадена, след издаване на процесния ревизионен доклад, коригираща справка-декларация по ЗДДС за месец март 2020 г. от [фирма] е анулирано ползваното право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Корекцията на декларираното право на приспадане на данъчен кредит е извършена от жалбоподателя, след като при направените в хода на ревизията насрещни проверки посочените дружества изрично са заявили, че не са издавали фактури на жалбоподателя. Поради това обоснован е изводът на органите по приходите, че издадените от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] фактури (описани на стр. 5 от РД) не отразяват вярно стопанските операции. Законосъобразно, на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО във връзка с чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, е преобразуван счетоводният финансов резултат на задълженото лице със сбора от данъчните основи по тези фактури в общ размер на 333 431,59 лв. Съответно РА следва да се остави в сила в частта, с която е определено задължение за корпоративен данък за 2018 г. в размер на 33 343,16 лв., ведно с начислените лихви в размер на 3538,36 лв.

Ревизионният акт, в частта на извършеното увеличение на финансовия резултат на дружеството за 2018 г. със сума в общ размер на 141 477,35 лв., представляваща сбор от данъчните основи по 3 бр. фактури, издадени от [фирма] (описани на стр. 5 от РД), е незаконосъобразен. По мотивите, изложени по-горе в решението относно определените задължения по ЗДДС, следва да се приеме, че са реално осъществени доставките по фактурите, издадени от посочения доставчик през м.12 на 2018 г. Разходите, осчетоводени от оспорващия по тези фактури, са свързани с дейността на дружеството и са документално обосновани чрез първичен счетоводен документ по смисъла на [Закона за счетоводството](#), отразяващ вярно стопанската операция (чл.10, ал. 1 от ЗКПО), поради което не са налице основания за приложението на чл. 26, т. 1 и 2 ЗКПО. Поради това РА подлежи на отмяна в частта на определеното задължение за корпоративен данък за 2018 г. в размер на 14147,73 лв., заедно с начислените лихви в размер на 1501,35 лв.

Съгласно чл. 161, ал. 1 ДОПК своевременно заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски е основателно. Представени са доказателства за направени разноски от страната в общ размер на 9050 лв., от които 50 лв. – платена държавна такса и 9 000 лв. – договорено и платено адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна защита и съдействие от 16.10.2020 г. Съобразно отменената част от оспорения РА в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в

размер на 7 380,35 лв. (седем хиляди триста и осемдесет лв. и тридесет и пет ст.). Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Като съобрази материалния интерес по делото, както и фактическата и правната му сложност, съдът приема, че платеното адвокатско възнаграждение, което не надвишава значително минималния размер, определен с чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не е прекомерно.

На основание чл. 161, ал. 1 ДОПК и съобразно отхвърлената част от жалбата, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на дирекция "ОДОП" [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 943,20 лв. (хиляда деветстотин четиридесет и три лева и двадесет ст.), съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт № Р-22221519006017-091-001 от 16.04.2020 г., издаден от В. А. В. – орган, възложил ревизията, и П. Т. П. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1054/06.07.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], с която са определени следните задължения: - по ЗДДС в размер на 175 487,51 лв., в резултат на отказано право на данъчен кредит, за периодите от месец декември 2018 г. до месец юли 2019 г., по фактури, издадени от [фирма], заедно с начислени лихви в размер на 17 089,16 лв.; - по ЗКПО в размер на 14 147,73 лв., определен допълнителен корпоративен данък за 2018 г., заедно с начислените лихви в размер на 1 501,35 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221519006017-091-001 от 16.04.2020 г., издаден от В. А. В. – орган, възложил ревизията, и П. Т. П. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1054/06.07.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], с която са определени следните задължения: - лихви за забава в общ размер на 10 225,02 лв., начислени за данъчни периоди от м. юни 2018 г. до м. ноември 2018 г.; - по ЗКПО в размер на 33 343,16 лв., представляващи корпоративен данък за 2018 г., заедно с начислените лихви в размер на 3 538,36 лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сума в размер на 7 380,35 лв. (седем хиляди триста и осемдесет лв. и тридесет и пет ст.), представляваща разноси по делото.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] сума в размер на 1 943,20 лв. (хиляда деветстотин четиридесет и три лева и двадесет ст.), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: